

Stale :

Steinar Fjelds karriere startet i det ganske bevisstløse samfunnshatet som i hovedsak rettet seg mot andre forhold enn de hjemlige norske, på slutten av sekstitallet. Det var Vietnam-demonstrasjoner og steining av den amerikanske ambassaden, og rent kunstnerisk ble det for Steinar den Simon & Garfunkel-inspirerte duoen *Dobbelt Opp* sammen med Birger Dalmann. Duoen ga ut to singler (som Steinar forøvrig er meget interessert i å få tak i om noen har noen å selge!), og deretter laget Steinar en solo-single: *"Hjem til deg/Grønne små epler"*, som solgte 25.000 eks. og fikk sølvplate.

Men så var det tydeligvis også slutt med den 'kunstneriske' utviklingen. Oppfølger til singelen ble snekret sammen, og Steinar ble sendt ut på veien med et sammenraska band for å promotere seg sjøl. Med særdeles dårlig hell, ikke minst fordi den kommende pop-star (i likhet med de fleste kommende/etablerte pop-stars på den tida) var mer opptatt av hvilken posisjon suksessen ga ham hos 'rypené', enn det musikalske uttrykk.

Fra denne backing-gruppa oppsto Septimus, og nå var Norge sammen med resten av verden på god vei inn i den store 70-årsapatrien. For selv om Septimus gikk for å være et temmelig heuvi band på den tida ("Vi spilte jo BS&T, Chicago og sånne hevi saker...!"), og så med dypfølt forakt på de etablerte (Kjell Karlsen og Terje Fjærn, for eksempel), varte det ikke lenge før apatrien også innhentet dem. De fant ut at skulle de i det hele tatt ha en sjanse til å overleve, måtte de ta opp kampen med 'svenkebanda', slå dem ut med deres egne midler, så og si.

—Og det var vel omtrent det dummeste vi noen gang har gjort. Vi ble stempla som danseband i ordets verste betydning, vi mista det lille musikalske fotfestet vi hadde, og var på nippet til å gå over i trygge, samfunnsnyttige jobber i stedet for å stå på scenen fire ganger femogforti minutter og *lire* for et fullstendig uinteressert publikum...

Dette var i 76-77, og punken hadde satt England på hodet. Da var det at Septimus fikk sitt underlige gjennombrudd i Thailand: de kom dit, ble mottatt og behandlet som en 'ordentlig' pop-gruppe, og fant tilbake til den gamle inspirasjonen og spillelysten.

—Så du kan si at vi begynte på nytt etter det. Vi jobber aktivt med egen stil og egne låter nå, vi har masser av spillejobber og trekker bra med folk, folk som nå er interessert i det vi gjør, og lar oss få vite at de er det.

Men så skulle vel alt være greit? Hva er det så han er misfornøyd med?

Intervjuerens misbilligelse med svaret blir observert:

—Still det samme spørsmålet til The Aller Vørste, DePress og The Cut. Svarer de noe annet, så lyver de! De gutta der har jaggu peiling på penger og hva musikken deres er 'verdt'. Det er klart at ei gruppe i startfasen ikke trenger ha andre motiver en rein idealisme — da kan de skrike opp om sjel i musikken og kamp mot johan-musikanter. Da er det ingen vits å forlange kroner engang, så de kommer mye bedre ut av det om de later som om de ikke bryr seg om penger. Men snakk med dem etterat de har hatt suksess med en singel...

Steinar har i tillegg til musikerlivet i Septimus fast jobb i NAMA, et bookingbyrå som representerer hovedparten av norske artister som er verdensberømt i Norge.

—Og jeg veit hva de gutta forlanger i honorarer! Når TAV går rundt og foregir og sulte i hjel er det reint oppspinn! Og om de virkelig sliter, kommer det bare at at de ikke er gode nok. Stiller opp på mandagsballet nede på Ridderhallen og låter som en kasse kaniner! Og dessuten er TAV usympatiske og møkkete!!

Med et diskret kremt forsøker vi å skyte inn et spørsmål om det virkelig er slik at publikum ønsker å møte rene og pene band som kan pianoleksa si, eller...?

—Nei, det går vel ikke på det. Greia med et band som i hovedsak skal spille til dans — som vi gjør, og som TAV gjør — er om de får folk til å *tenne*. På scene-showet, på låtene, på 'utstrålinga', eller hva du vil kalle det. Det jeg vil fram til er at når band som f.eks. TAV ikke får det til å gå ihop økonomisk, får de takke seg sjøl, og ikke anklage oss andre for å ødelegge markedet for dem!

"The Aller Vørste er møkkete, usympatiske og låter som en kasse kaniner"

Hva er underholdning?

Steinar mener tydeligvis at band av denne kategorien (som altså både Septimus og TAV tilhører) først og fremst har til oppgave å *underholde*. Men hva er underholdning? Har ikke 'underholdere' også et ansvar utover det å få folk til å kose seg i fire ganger femogforti minutter? Er det ikke slik at vi — for musikkpressa kan gjerne gå inn under samme kategori underholdere — har en plikt på oss til å sette i gang en eller annen prosess i folk i tillegg til denne tidtrøya? Gi dem holddepunkter, skape grobunn for ideer, antyde perspektiver?

—Jovisst! Men for å oppnå det, må det du leverer fra scenen eller rillene være *godt*! Du får ikke folk til å tenke over avspenningspolitikk ved å levere ei dårlig visé om nøytronbomba! Men The Cut kan f.eks. få folk til å tenke over Berlins problemer ved hjelp av en bra låt som "In Dieser Stadt". For om folk ikke akkurat skjønner teksten, så vet de hva låta

De fant ut at skulle de i det hele tatt ha en sjanse til å overleve, måtte de ta opp kampen med 'svenkebanda', slå dem ut med deres egne midler, så og si.

—Og det var vel omtrent det dummeste vi noen gang har gjort. Vi ble stempla som danseband i ordets verste betydning, vi mista det lille musikalske fotfestet vi hadde, og var på nippet til å gå over i trygge, samfunnsnyttige jobber i stedet for å stå på scenen fire ganger femogforti minutter og *lire* for et fullstendig uinteressert publikum...

Dette var i 76-77, og punken hadde satt England på hodet. Da var det at Septimus fikk sitt underlige gjennombrudd i Thailand: de kom dit, ble mottatt og behandlet som en 'ordentlig' pop-gruppe, og fant tilbake til den gamle inspirasjonen og spillelysten.

—Så du kan si at vi begynte på nytt etter det. Vi jobber aktivt med egen stil og egne låter nå, vi har masser av spillejobber og trekker bra med folk, folk som nå er interessert i det vi gjør, og lar oss få vite at de er det.

Men så skulle vel alt være greit? Hva er det så han er misfornøyd med?

!Musikkpressas ansvar

—Det er bl.a. dette med musikkpressa. Det er det som er så forbanna jævlig...Husk at dere og Puls — selv om dere har forholdsvis lave opplag — er venedannende for alle de journalistene som skriver om musikk i norske aviser. Og nå er det tydeligvis blitt sånn at når en artist ikke blir omtalt i musikkpressa lenger, da er det ikke helt 'in' for andre musikk-skribenter å skrive om ham heller! Det er liksom ikke hevi mer...

—Det jeg ønsker er at det vi gjør ute vi kunne bli sett på med litt mer seriøse øyne. Vi er også musikere, vi mener noe med det vi gjør, og vi vet at vi har en funksjon! Men vi er ikke et urutinert band fra Indre Gjømtbortgrend, eller en snik fra en Oslo-kjeller uten annet band enn det han drømmer om å samle en gang — og dermed blir vi fullstendig avskrevet!

Den anklagede musikkpressa mener at den kanskje er *motivert* det er noe i veien med? Går Septimus på scenen bare for å tjene penger, eller mener de fremdeles at de har noe å gi folk?

Steinar har et greit svar på det (ifølge ham selv):

—Både og!

Hva er underholdning?

Steinar mener tydeligvis at band av denne kategorien (som altså både Septimus og TAV tilhører) først og fremst har til oppgave å *underholde*. Men hva er underholdning? Har ikke 'underholdere' også et ansvar utover det å få folk til å kose seg i fire ganger femogforti minutter? Er det ikke slik at vi — for musikkpressa kan gjerne gå inn under samme kategori underholdere — har en plikt på oss til å sette i gang en eller annen prosess i folk i tillegg til denne tidtrøya? Gi dem holddepunkter, skape grobunn for ideer, antyde perspektiver?

—Jovisst! Men for å oppnå det, må det du leverer fra scenen eller rillene være *godt*! Du får ikke folk til å tenke over avspenningspolitikk ved å levere ei dårlig visé om nøytronbomba! Men The Cut kan f.eks. få folk til å tenke over Berlins problemer ved hjelp av en bra låt som "In Dieser Stadt". For om folk ikke akkurat skjønner teksten, så vet de hva låta handler om og burde oppfatte *stemningen*. Men hva har TAV gjort som så mye som minner om det der? OK, du kan nevne "Dans til musikken", men det er joggu ikke noe bedre enn det Septimus har drevet med i hundre år!

—Hele musikkbransjen er Darwinsk, basert på loven om at den sterkeste overlever. Og det gjelder på alle plan, dansepop, såvel som punk og new wave. Tusenvis av band er kommet og gått (i verdensmålestokk), og når Septimus snart kan feire tiårsjubileum, må det være fordi vi er i stand til å gi folk noe som folk gjerne vil ha...

Og mens en gjestfri servitriser iler til og fra med skummende halvliter til folk som er langt tørstere enn NTs utsendte m/gjest på vårt stadig like trivelige stamsted, Cordial i Storgata, finner Steinar Fjeld plass til en aldri så saftig avslutningsreplikk:

—Og gjør du som mange andre — putter oss i bås med Ole Ivars og andre lirere som fremdeles befinner seg der vi var en gang i den mørke virkeligheten midt på syttitallet — da SIER JEG OPP ABONNEMENTET PÅ NT!!!

Gerd Johansen